

PETŐFI SÁNDOR

HULL A LEVÉL A VIRÁGRÓL...

Hull a levél a virágról,
Elválok én a babámtól.
Isten hozzád, édes,
Isten hozzád, kedves
Galambocskám!

Sárgul a hold az ég alján,
Mind a kettőnk oly halovány.
Isten hozzád, édes,
Isten hozzád, kedves
Galambocskám!

Harmat hull a száraz ágra,
Könnyek hullanak orcánkra.
Isten hozzád, édes,
Isten hozzád, kedves
Galambocskám!

Lesz még virág a rózsafán,
Egymást még mi is látjuk tán.
Isten hozzád, édes,
Isten hozzád, kedves
Galambocskám!

Pest, 1845. január 7.

ELMONDOM, MIT EDDIG...

Elmondom, mit eddig
Rejtve tartogattam,
Mint gyöngyét a tenger
Legmélyebb habokban.
Halld meg, drága gyöngyöm,
Szép, szelíd galambom!
Amit érezék és
Szenvedék, elmondom.

Éreztem szerelmet,
S szenvedtem miatta,
És nagy volt szerelmem,
Nagy szívem bánatja.
Bánatom s szerelmem,

Ez ikertestvérek,
Engemet gyötörni
Általad levének.

Szigorú körülmény
Ajkamát lezárta,
Hogy ne jőjön titkom
Senkinek tudtára.
Oh minő teher volt
Azt eddig viselnem!
Hányszor volt alatta
Roskadóban lelkem!

Mint a napfény elvesz
Felhők fátyolában,
Képedet szivemben
Eltemetni vágytam.
Könnyű szél pusztítást
Tészen a felhőben,
S felsüt a nap akkor
Annál égetőbben.

Sőt hazudtam többször
Másokért szerelmet;
E hazugság által
Csak nagyobb kinom lett. -
S most tudsz mindent, amit
Éreztem, szenvedtem;
Fogsz-e vigasztalni
Nyájas feleletben?

Szólj, üdvességemnek
Mégváltó keresztje!
Nem nyilik meg ajkad?
Semmit sem felelsz-e? - -
Oh, mikép felelnél,
Hiszen néma nyelvvel...
Kiterítve... holtan...
Koporsóban fekszel!

Pest, 1845. január

MIT NEM TETTEM VOLNA ÉRTED...

Mit nem tettem volna érted,
Szép kis szőke gyermekem!
De szerelmem bemutatni
Megtiltotta végzetem.

Az egész, mit életemben
Érted tennem lehetett,
Annyi, hogy a koporsóba
Én tevém be tetemed.

Pest, 1845. január

HOVÁ LEVÉL?,,,

Hová levél? te szebb reményeimnek
Korán kiégett hajnalcsillaga!
Keresni foglak; - hasztalan kereslek?
Vagy még meglátjuk egymást valaha?

Ha majd az éjnek hallgatag felében
Halvány sugárt a hold a földre vet:
A temetőnek küszöbét átlépem,
S fejem lehajtom sírhalmod felett.

Fölébredendsz-e ekkor álmaidból,
És elhagyod mély, hűvös nyoszolyád?
Hogy meghallgasd, amit majd ajakam szól:
A szerelemnek epedő szavát.

Fölébredendsz-e ekkor álmaidból,
És elhagyod mély, hűvös nyoszolyád?
Hogy letöröljed lankadt pilláimról
Az érted omló könnyek záporát.

Fölébredendsz-e ekkor álmaidból,
És elhagyod mély, hűvös nyoszolyád?
Hogy szellemed majd égő csókjaimtól

S keblem tüzetől melegüljön át.

Vagy holtjokat a sírok ki nem adják
S csak a mennyben találkozol velem?...
Vagy többé sem az éj, sem a mennyország
Meg nem mutat már tégedet nekem?!

Pest, 1845. január

ZÁRJÁTOK BE MÁR AZT A KOPORSÓT

Zárjátok be már azt a koporsót,
És vigyétek ki a temetőbe!
Hisz elég rég nézem már, hogy bennem
Megmaradjon mindörökre képe,
Vagy, hogy szívem, lelkem összetépje!

Pest, 1845. január

JAJ, BE BÚS EZ A HARANGSZÓ!

Jaj, be bús ez a harangszó!
Neked harangoznak,
Kedves, hervadt rózsaszála
Tizenöt tavasznak!

A templomnál van koporsód,
Koporsód van itten!
Hova veled vőlegényként
Egykor jőni hittem.

Védangyala kedvesemnek
Odaönn a mennyben!
Szánj, és vedd el eszemet, vagy
Vígasztalj meg engem.

Vagy talán te is meghaltál?
Tán megölt a bánat?

Hogy hervadni hagytad ezt a
Legszebb rózsaszálat.

Pest, 1845. január

HA ÉBREN MEG NEM LÁTOGATSZ...

Ha ébren meg nem látogatsz,
Jőj hozzám álmaimban,
Jőj hozzám, meghalt életem!
Sok mondanivalóm van.

Hisz egymással mi ekkorig
Oly keveset beszéltünk;
Csak egy-két gyorsan illanó
Tekintet volt beszédünk.

Tudod, ha hozzátok menék,
Te mindig úgy futottál;
De más szobából titkosan
Rám gyakran pillantottál.

S öröm volt, látnom téged ott
Félig nyílt ajtó mellett,
Mikéntha láttam volna az
Egészen megnyílt mennyet.

Ha távozám: az ablakból
Tekintettél utánam;
Vélted, hogy észre nem veszem?
Oh, én mindent jól láttam.

De láttam temetésed is...
Csak ezt ne láttam volna!
Az a gödör, mely sírod lett,
Az lett szívemnek pokla.

Egyszerre lelkemet ezer
Mennykő csapása érte...
Ekkor hullott alá a föld
Koporsód födelére.

Ott vagy te most, szent angyalom!
Eljősz-e hozzám vajjon?
Mindenkor tárva lesz karom,
Ha jósz, hogy átkaroljon.

Csak érintsen lehellete
Közelgő szellemednek:
A mennybe föl, vagy sírba le,
Mindenhová követlek!

Pest, 1845. január

TE VOLTÁL EGYETLEN VIRÁGOM...

Te voltál egyetlen virágom;
Hervadt vagy: puszta életem.
Te voltál fényes napvilágom;
Lementél: éj van körülöm.

Te voltál képzeményim szárnya;
Megtörve vagy: nem szállhatok.
Te voltál vérem forrósága;
Meghűltél: oh, majd megfagyok.

Pest, 1845. január

AMOTT FÖNN EGY CSILLAG RAGYOG...

Amott fönn egy csillag ragyog
A tiszta ég legtetején;
De oly gyönyörűen ragyog!
Egy csillagon sincs annyi fény.

És bennem így szól valami:
"Nézd, nézd, Etelkéd e sugár!
Hagyd itt a földi életet,
Menj föl hozzá, ő téged vár."

Fölmennék édesörömet,
De vágyam hasztalan hevit,
Mert, ami fölsegítene,
Eltörve lajtorjám, a hit.

Pest, 1845. január

ÉN VAGYOK ITT...

Én vagyok itt, emésztő gyönyöröm!
Én, sírhalmoknak hű zarándoka;
Kérdezni jöttem, hogy mit álmodál
A föld alatt az első éjszaka?

Oh én nagyon borzasztót álmodám:
A földet a nap úzé, kergeté,
Kétségbeesve vágatott a föld
A mélybe le s a csillagok fölé;

Utána a nap fáradatlanúl...
A végtelent keresztülnyargalák,
És végre elkezdett rohanni az
Egész rendvesztett, megbomlott világ.

És e zavarban egyre kergeté
A földet a nap, s vad haragja közt,
Hogy kergeté hiába, megragadt
Szilaj kezével egy nagy üstököst,

S rádobta... épen szívemen talált.
Képzelterő, mint fájt e seb nekem;
De úgy mégsem fájt, mint az, amit vert
Bennem halálod, legszebb örömem!

Pest, 1845. január

NEM HÁBORÍTOM-E NYUGALMAD...

Nem háborítom-e nyugalmad,
Elásott kincse életemnek!
Ha szívem árva gyermekével,
A halványarcú szenvedéssel
Hozzád gyakorta kijövendek?

Nem fog zajt ütni érkezésem,
Sírhalmod mellé halkan lépek:
Csak csókomat teszem fejfádra,
- Azt is lemossa könnyem árja, -
És ekkor ismét hazatérek.

Pest, 1845. január

TERMÉSZET! MÉG TE IS GÚNYOLÓDOL?

Természet! még te is gúnyolódol?...
Amióta őt eltemetők:
Tél havának kellő közepette
Olyan tavasziak az idők.

Semmi jég a síma Dunavízen,
Semmi hó a Szentgellérthegyen...
Csak hogy testem és lelkem szemében
Mentül sértőbb ellentét legyen.

Mért nem keltek bőszült háborúra?
Mit alusztok? lusta elemek!
Éjszak vésze, te prédát üző sas,
Szárnyaid miért nem süvítenek?

Mért nem hajtod a felhőt az égen?
Mint vadász a sebzett madarat;
Hadd hullatná szét hópillangóit,
Mint ama madár a tollakat.

Ezt szeretném, kedvem ebben telnék,
Ugy láthatni a természetet,
Mint szívem van, mely szép Perzsiából
Vad Szibériává vetkezett. -

Oh de hátha e meleg verőfény

A természetnek nem gúnyja? nem!
Sőt részvéte: csak azért nincsen tél,
Hogy ne fázzék ott kinn kedvesem.

Pest, 1845. január

MIÉRT TEKINTESZ BE SZOBÁMBA?

Miért tekintesz be szobámba?
Kíváncsi hold!
Nem úgy foly már itt a világ, mint
Hajdanta folyt.

Egykor ha pillantásod hozzám
Betévedett:
Látád a szívben meg nem férő
Lángéletet.

Bú, kedv között élet-halálra
Látál csatát,
De győzedelmeskedni a bút
Nem láthatád.

Ez akkor volt, - ha megtekinted
Most arcomat,
Azt vélheted: tükörben látod
Tenmagadat.

Hideg vagyok és szótalan, mint
- Ahonnan jó
E hidegségem, szótlanságom, -
A temető.

Pest, 1845. január

LÁTTAM KÉT HOSSZU NAP...

Láttam két hosszú nap

Hideg tetemidet,
A szótlán ajakat,
A becsukott szemet;

Csókoltam homlokod
Letarlott édenét,
- Ez első csókom volt,
S te ezt sem érezéd! -

Csókoltam, rombadőlt
Oltárom, homlokod;
És e csókban hideg
Lelkem reáfagyott;

Csókoltam szemfedőd,
E dönthetlen határt,
Min túl nem léphetek,
Mely mennyemből kizárt.

Láttam koporsódnál
A fáklyák lángjait,
És a gyászszekeket,
Mely temetőbe vitt;

Ott voltam magam is,
Hallám, amint a hant
Az ásók éliről
Tompán reád zuhant...

Mindent, mindent tudok!
És mégsem hihetem;
Mindez nem álom-e?
Kétkedve kérdezem.

És hozzátok megyek,
S tekintek szerteszét:
Nem látom-e szemed
Tündöklezőségét?

Nem látom, mindenütt
Hiába keresem,
És hazatérek, és
Sírok keservesen.

Pest, 1845. január

HOL VAGY TE, RÉGI KEDVEM?

Hol vagy te, régi kedvem?
Te pajkos, vad fiú!
Fölválta lánytestvéred,
A szótlán, méla bú.

Játékszered volt szívem,
Hová nem hordozád!
Nyilként rohanva, vitted
A nagy világon át,

Míg végre megbotlottál
Egy sírhalom fölött
S estedben a játékszer,
Szívem, kettétörött.

Pest, 1845. január

LE AZ ÉGRŐL HULL A CSILLAG...

Le az égről hull a csillag;
Szemeimből könnyek hullnak.

Nem tudom, mért hull a csillag?
Könnyeim halottért hullnak.

Csak hull, csak hull könny és csillag;
Egyre hullnak, mégsem fogynak.

Pest, 1845. január

MI VOLNA KÜLÖNÖS AZON...

Mi volna különös azon,
Ha néha elmosolyodom

Vidám, tréfás beszéd felett?
Felhős ég is mutat derűt...
Csakhogy, midőn a nap kisűt,
A felhő keble megreped.

Pest, 1845. január

Ő, A KEDVES DRÁGA KISLEÁNY..

Ő, a kedves drága kisleány,
Ő s az élet lakták szívemet;
Mint repkény a fákat, a remény
Átszövé e tündérteremet.

Kisleánykám elment... elvivék...
Most alatt a mély házban lakik,
Melynek egyszer elzárt ajtaja
Meg nem nyíl az ítéletnapig.

S a leánnyal elment életem...
Kikisérté... odakinn maradt,
S elfoglalni régi lakhelyét
Nincsen benne semmi akarat.

Igy lett szívem csöndes és üres,
Egy lepusztult ház, bús, laktalan;
Rajt az árva repkény, a remény,
Leng sohajtásim fuvalmiban;

S mert a földön ápolója nincs,
Feltörekszik, fel az ég felé...
Oh, csak a rontó kételkedés
Sarját mindig el nem metszené! -

S ki lesz új lakó szivemben, mely
Nemsokára végkép romban áll?
Legfőlebb is egy vén remete,
És ez a remete a halál.

Pest, 1845. január

ÁLLTAM SÍRHALMA MELLETT...

Álltam sírhalma mellett
Keresztbefont kezekkel...
Mozdúlatlan szoborként...
A dombra szögzött szemmel.

Áll a hajós a parton
S a tengeren tekint szét,
Mely koldussá tévé, mely
Elvette minden kincsét.

Pest, 1845. január

HAZUGSÁG AMIT...

Hazugság, amit annyiszor hallottam,
Hogy ölni képes a nagy fájdalom.
Különben már rég nem volnál magadban,
Veled fekünném, édes angyalom!
A fájdalom nem éles fejsze, melynek
Csapásától az élet fája dől...
A fájdalom féreg, mely lassan, lassan,
De nem fáradva, folyvást rág belől.

Pest, 1845. január

BARÁTIM, CSAK VIGASZTALÁSSAL...

Barátim, csak vigasztalással
Ne szomorítanátok engem!
A bú egyetlen kincs, amelyet
A szerelemtől örököltem;

S e kincset híven őrzi szívem,
(Mert a sziv üresen nem állhat,
Kell, hogy legyen mindig lakója,
Akár öröm, akár búbanat;)

E kincset el nem tékozolnám
A föld minden gyönyöreért sem,
Minden darabja dallá olvad
Lelkemnek titkos műhelyében.

S minden dal kő egy épülethez,
Mely a felhőket érni fogja;
E büszke, fényes épület lesz
Kedves halottam Pantheonja.

Pest, 1845. január

JÓJ, TAVASZ, JÓJ!...

"Jój, tavasz, jój!" - gondolám az ősszel, -
"Várlak, mert boldogságommal jősz el;
Kinn falun lesz ifju, szép galambom,
És szabad lesz őt meglátogatnom;
S hogyha tőle száz mérföldre lennék,
Száz mérföldről is hozzája mennék.
Ha jön a nap hajnal-ölelésre,
Ha megy a nap éj-fölébredésre,
És a hold, a zultán, ha belépe,
Csillaglyányos gazdag háremébe:
Én galambom hú árnyéka leszek.
Követője minden lépésének.
Míg szerelme, mint tavasz! virágod
Melegülő keblén kicsirázott,
És amíg ő e virágot szúzi
Pirulással én szívemre tűzi:
S mért nem tűzné? s lehetetlenség-e?
Hogy menyasszonycsók leend a vége.
Jój, tavasznak illatos füzére!
Tegyelek föl jegyesem fejére!"

*

Jőj, tavasznak illatos füzére!
Tegyelek föl sírja keresztjére.

Pest, 1845. január

BE SZOMORÚ AZ ÉLET ÉNNEKEM..

Be szomorú az élet énnekem,
Mióta eltemették kedvesem!
Csak úgy lézengek, mint az ősz virága,
Mely minden szellő érkezésivel
Egy-egy megszáradt szirmot hullat el,
S mely csüggedt fővel kimulását várja.

A fájdalom gyakorta megrohan,
Mint éhező vad, mérgesszilaján,
S éles körmét szívembe vágja mélyen.
Kiáltok a sors ellen átkokat,
Amely az embernek mennyet mutat,
Hanem megtiltja, hogy belé ne lépjen.

Legtöbbször csendes, néma bánatom;
Élek? nem élek? szinte nem tudom.
Jön és megszólít egy-két jóbarátom;
Beszédeikre ritkán felelek.
Örültem egykor, hogyha jöttenek,
Most, hogyha mennek, szívesebben látom.

Gyakran bolyongok föl s le céltalan,
Bolyongok, míg - azt sem tudom, hogyan? -
A drága kislyány sírhalmához érek,
Édes remény tart ottan engemet;
Remélem, hogy majd szívem megreped...
Mért csálnak mindig, mindig a remények!

Pest, 1845. január

PANASZKODÁM HÁT?...

Panaszkodám hát? elpanaszolám
Szívem baját, búját az embereknek?
Miként, ha ujját megmetszé, a gyermek
Panaszkodik... szégyen, szégyen reám!

S volt a panasz végtére is miért?
Hisz keservét mutató kebelnek
Vagy szánsalommal vagy gúnnyal fizetnek,
S egyik sem kell... egyik, mint másik sért.

Vagy elmondhattam szóval sorsomat?
Elmondhatám? mi az: midőn a lélek,
Sírhalma mellett porló kedvesének,
Egy kínba fúló életet sirat.

És én mégis, mégis panaszkodám
Kislelkűen, gyáván az embereknek,
Miként, ha ujját megmetszé, a gyermek
Panaszkodik... szégyen, szégyen reám!

De többé, többé nem panaszkodom,
Büvös szigetté fog változni keblem,
Honnan ki nem fog út vezetni, melyben
Elátkozottan él a fájdalom.

Pest, 1845. január-február

HATALMAS ORVOS AZ IDŐ...

Hatalmas orvos az idő; előbb-utóbb
Minden sebet befog.
Bármennyit szenvedek: ez orvos által majd
Én is meggyógyulok.
A bú, mely most sötét felhők villámtüze,
Lesz nyájas hold sugára,
Mely tündökölni száll szelíd emlékezetem
Morajtalan tavára.

És fon talán a sors nem fáradó keze
Egy rózsás kötelet,
Mely összefűzi majd az életvágyat és
Fölépült szívemet.

Ekkor, gondolható, a könnyek és a szók
Mi keserűk lehetnek,
Melyekkel a tört szív örökre búcsut mond
Remény- vagy élvezetnek.

Azért szeretném most, midőn hűlt kebelem
Vágy-, s kívánságtalan,
Azért szeretném most, ha elmennék oda,
Ahol Etelke van.
Öleld fel, oh halál, kifáradt éltetemet,
És tedd a temetőbe,
Mint keblén elszunyadt magzatját a szülő
Letészi bölcsejébe.

És hogyha meghalok, ohajtásom csak egy,
Barátim, tőletek:
Hogy engem a mellé a kedves kisleány
Mellé temessetek.
Mik voltak álmaink, majd minden éjfelen
Elmondjuk ott egymásnak,
S egyszerre indulunk, ha ébresztő szava
Zeng a föltámadásnak.

Pest, 1845. január-február

JÁTSZIK ÖREG FÖLDÜNK...

Játszik öreg földünk
Fiatal sugarával a napnak;
Pajkos enyegés közt
Egymásnak csókokat adnak.

A Duna hullámin,
Bércén, völgyén a vidéknek,
Tornyokon, ablakokon,
Mindenhol csókjaik égnek.

Oly jókedvű a nap
Jöttén; jókedvű lementén,
Mintha nem is látná
Sírhalmodat, édes Etelkém!

Pest, 1845. január-február

KÉKET MUTATNAK MÉG...

Kéket mutatnak még a távol erdő
Virító fáin a zöld levelek?
Tajtékszik még a Duna, mint szilaj mén?
Ha vakmerő harcosként rajt teremvén,
Kergetni kezdi őt a fergeteg.

Pirúl a szép menyasszony még, a hajnal?
Ha vőlegényét várja, a napot;
S harmatkönyűket sír még a bús özvegy,
Az éj? midőn a csillagokhoz fölmege,
És látja a sok árva magzatot.

Megmérhetetlen látköröm volt egykor,
Hanem most már nem látom ezeket:
Az a kis domb, mely kedvesem takarja,
Rám nézve kél átláthatlan magasra,
S elrejt előlem földet és eget.

Pest, 1845. január-február

HA ÉLETÉBEN...

Ha életében nem szerettem volna
A szőke fürtök kedves gyermekét:
Övé leendett életem, szerelmem,
Midőn halotti ágyon feküvék.

Mi szép, mi szép volt a halotti ágyon!
Mint hajnalban ha fényes hattyu száll,
Mint tiszta hó a téli rózsaszálon:
Lengett fölötte a fehér halál.

Pest, 1845. január-február

E SZOBÁBAN KÜSZKÖDÖTT...

E szobában küszködött az
Élet és halál fölötte,
Míg az élet
Őt a szépet,
Őt a kedvest, elvesztette.

E szobában siratám őt
Könnyeimnek tengerével:
- Szenvedésem
Avvagy létem
E tengert mért nem nyelé el! -

E szobában lesz lakásom;
Édes kín lesz laknom itten,
Itten laknom,
Őt láthatnom
Mindig éber emlékimben.

Egy kíváнатom leszen, ha
E szobából el kell menni;
Az, hogy engem
Akkor innen
Szent Mihály lova vigyen ki.

Pest, 1845. január-február

A HÓ, A HOLT FÖLD TÉLI SZEMFEDŐJE

A hó, a holt föld téli szemfedője,
Az éjen át
A temetőre

Leszállt.

A nap

Hideg sugára

Néz komoran

Le a halottak puszta országára.

Nem enged a hó a nagy temetőben,

Csak egyedül

Etelke sírja

Körül;

De itt

Sem a napfénytől,

Hanem szemem,

Síró szememnek szakadó könnyétől.

Pest, 1845. január-február

MIDŐN NAGYON BÁNT...

Midőn nagyon bánt a vad fájdalom,

A várost, a világot elhagyom,

S oda megyek ki, hol az emberek

Napestig mélyen alva fekszenek,

De ha az óra éj felére jár,

S felhők közt búsong sárga holdsugár:

A szendergőknek álma megszakad,

S elhagyják mély, sötét tanyájokat,

S fehér ruhában járnak tétova,

Mig hajnalt hirdet a kakas szava.

Idemegyek, a temetőbe, én

Fájdalmaimnak vészes éjjelén,

S ha itten, drága sírhalmom felett

Könyűimnek forrása megered,

És a könnyűkhöz sóhajom vegyül:

Fájdalmam lassacskán lecsendesül.

*

Akkor leszek ám még majd csendesen,

Ha melléd fekszem, édes kedvesem!

Pest, 1845. január-február

TIZENKETTŐT ÜTÖTT AZ ÓRA...

Tizenkettőt ütött az óra,
Fölébredék a harangszóra,
És ím sötét szobámban egy
Fehér alak
Föl- és lemegy...
Te vagy, te vagy, kit annyit vártalak,
Te vagy, boldogságom fájának
Idő előtt lehullt gyümölcse!
Jer, karjaim kitárva állnak,
S kész ajkam, hogy csókját ajkadra hintse,
Jer, elröpült kedves galambom!...
De szólt a lyányka halk, fájdalmas hangon:
"Megállj, megállj! előbb megkeresem
Elvesztett életem;
Lásd, élet nélkül ott a sírban
Fekünni olyan szomorú dolog:
Ott oly sötét és oly hideg van...
Én újra élni akarok;
Megkeresem
Elvesztett életem.
Nincs nálad?
Add vissza, kérlek, hogyha megtaláltad." -
Oh nincs az nálam,
Meg nem találtam,
Meg nem találtam drága életed!
De hogyha az enyém kell: íme vedd!...
S átadni akarám
Tulajdon éltem,
De már a látomány
Eltűnt az éjben.

Pest, 1845. január-február

ANYÁM, ANYÁM...

Anyám, anyám, oh

Legjobb s legboldogtalanabb anya!
Nincs hát reményed,
Mit a fősvény való beváltana?

Kiküldözéd, mint
Galambját Nóé, a reményeket;
De teljesülés
Zöld ágával meg egy sem érkezett.

Végső reményed:
Ha majd halálod meg fog hűteni,
Fölmelegítnék
Még egyszer gyermeked hő könnyei.

Szegény anyám te!
Ez a vigasztalás sem jut neked;
Elsírta könnyeit
Szerelmesének sírján gyermeked.

Pest, 1845. január-február

HIÁBA VÁRLAK HÁT..

Hiába várlak hát ezentúl?
Megsiratott szép gyermekem!
Meg nem jelensz többé nekem?
Mint eddig gyakran megjelentél
Szobámban csöndes éjeken.

Eljő az éj, eljő az éjfél;
Mi haszna jó? nem jó veled.
Nem látom lengő szellemed,
S reményem eltörött szárnyával
Födöm be bágyadt szememet.

Hová levél? miért maradsz el?
Örökre kedves szép leány!
Hervadt orcám ijeszt talán?
Ne félj, ne félj hervadt orcámtól:
Érted levék oly halovány.

Oh jőj fel egyszer még sirodból,
Mindennél drágább árnyalak!
Csak hogy még egyszer lássalak;
Aztán mondd, hogy terhedre van búm,

S többé nem háborítalak.

Pest, 1845. január-február

FÜGG MÁR A LANT...

Függ már a lant megérintetlenül,
Mellyel keservemet elénekeltem,
Keservem, érted, a sír börtönének
Örök rabjává záratott szerelmem.

Ott függ a lant megérintetlenül,
S ha megpendül a méla nyúgalomban:
Az nem az összes hangszernek zenéje,
Egy-egy húr hangja csak, mely kettépattan.

Pest, 1845. január-február